HANGOLJ POGÁNY TANSZÉK

„A MI NÓTÁINK" TÖRTÉNETE

Jegyzet a teljesség igénye nélkül.

„AMELY DIÁK JÉNÁBÓL ASSZONY NÉLKÜL,
LIPCSÉBŐL VERETLENÜL,
WITTENBERGÁBÓL ÉP BŐRREL
SELMECRŐL PEDIG A BURSCH-NÓTÁK NÉLKÜL KERÜL VISSZA SZÜLŐFÖLDJÉRE:
A LEGSZÁNALOMRAMÉLTÓBB TEREMTMÉNYE AZ ISTENNEK."

Egy kis bevezető:

„A vén czigány mindennap egy nótát felejt el, s mindennap kevesebben vannak azok, kik még dalolni és igazán mulatni tudnak". Mi itt a KBT-ben a jó barátság, az összetartozás, az önzetlen baráti szeretet ápolását tűztük ki célul, hiszen az ember alapvetően társas lény és szívesen mulatja az időt egy jó pohár bor vagy pofa sör mellett cimborái társaságában. Kiváltképp igaz volt ez az igazi selmeci diákokra és persze a ma élő utódaikra, azaz ránk is.

A selmecbányai Akadémiára az akkori modern világ minden tájáról érkeztek diákok, akik magukkal hozták szűkebb körük szokásait, és persze dalait, verseit is. A társas összejövetelek alkalmával komoly vagy vidám felszólalások keretein belül gyakorta elhangzottak otthonról hozott. a diák számára oly kedves dallamok. Ha egy nóta a hallgatóság tetszését nyerte, akkor a felszólaló lehet, hogy már másnap egy másik verzióban vagy az általa előadottban hallotta a nótáját, mely így lassan a ma is bővülő selmeci nótakincs részévé vált.

Nótaanyagunk ma is változó, ám eredetük néha a feledés homályába vész. Származásuk szerteágazó, nem is lehet egy közös tőre visszavezetni. Az akadémia diákszokásai, és dalai a legnagyobb rokonságot a németországi bányász hagyományokkal mutatnak. Ma már valószínűleg egy dalunkat sem énekeljük úgy, mint őseink, a **régi selmeci burschok**, de szövegükből, hangulatukból következtethetünk az akkori diákság életére, hangulatára. Dalaink egy része német eredetű, de a ***„Balek-keresztelő – Was kommt dort von der Höh?”*** , a ***„Krampampuli Crambambuli”*** és a ***„Vendégköszöntő – Sie leben alle hoch!”*** nóták német szövegében francia sorokat olvashatunk***, „A vendéglőből most jövök éppen… - Grad aus dem Wirtshaus…”*** kezdetű dal spanyol eredete is ismert.

Selmecen, mint tudjuk a Habsburg birodalom valamennyi országából és külföldről is érkeztek diákok, ők is magukkal hozván őseik szokásait és ezzel újszínt vittek az Alma Materbe. A szokásokat, új dalokat, majdan kikerülvén az Akadémiáról természetesen vitték magukkal az itt megszerzett tudással együtt, és terjesztették az „igét”. Ez is lehet a magyarázata annak, hogy egynémely dal szerte a világon is közismert lett, például a ***„Ballag már a vén diák”*** kezdetű nótánk, mely német bányászdalból Selmecen lett ballagó dallá, a mai formájában ismert.
A szövegek szerzői között találhatunk olyan híres személyeket is (**Goethe, Schiller, Theodor Körner** diákköltő, **Gárdonyi Géza**, avagy a zeneszerzők között **Mendelssohn**, **Brahms, Weber)**
de a többség „egyszerű” diáknóta, amit egy alkalom, egy hangulat szült. A német dalköltők bevált szokása volt, hogy egy alkalmas dallamra verseket írtak, ha jól sikerült hamar szárnyra kapott. Néhány dal valamely szakhoz kötődik, mások csak a mindennapi mulatozást, kocsmázás hangulatát volt hivatott megteremteni. Sok nótának kezdetben vagy nem volt egységes szövege, vagy egységes dallama, ezek idővel összecsiszolódtak és elterjedtek. Persze így is számos verzió forgott és forog ma is.

Az **első dalos gyűjtemény 1826**-ban jelent meg ***„Klänge aus der Teufe" (Hangok a mélyből)*** címmel, **Carl Stegmayer** nevéhez fűződött. Ez természetesen teljesen német nyelvű volt, **19 nótát és 5 verset** tartalmazott kották nélkül. Ezek után egyre több daloskönyv jelent meg, egyre nagyobb tartalommal. Az első kiadásokban már szerepel néhány ma is énekelt dal. Pl.: ***„Ballag már a vén diák – Bemooster Bursche zieh…"*** (ez a nóta Selmecről terjedt el egész Európában), ***„Balekkeresztelő - Was kommt dort von der Höh?"***, ***„Dal az elnökhöz - Praeses lied", „A pince mélyén – Der Bursch im Keller"*** **stb.** Az első olyan daloskönyv, ami egy olyan kottát is tartalmazott, amihez nem volt szöveg **Glück auf! Wie die Alten Schemnitzer Schachtag hilten – (Jó szerencsét! Az öreg selmeciek így tartottak szakestélyt…)** címen jelent meg **1893-ban Leobenben.**

A németes eredetű és nyelvezetű diákdalok a XIX. század végére vesztettek népszerűségükből, ebben közrejátszott a **Burschenschaft** megszűnése, a magyar nyelvű oktatás bevezetése. A nótákat kezdték magyarra fordítani, és magyarul énekelni, ez viszont azzal járt, hogy sajnos számos egykori német nyelven énekelt diákdalunk „elveszett" az utókor számára, mivel nem fordították le magyarra … mind a mai napig is vannak dalok, melyeknek nincs meg a fordítása, és/vagy esetleg a dallamát sem ismerjük már

Az első magyar nyelvű gyűjtemény nem daloskönyvben, hanem egy egykori selmeci diák, **Tassonyi Ernő: Aki a párját keresi (1905)** című regényében jelent meg. (Ebben olvasható először a mai ***„Bányász Himnusz"*** teljes, ma énekelt szövege is.) Sok dalunknak 2-3 fordítása is napvilágot látott az idők folyamán.

A dalok fordítása gyakorlatilag **1931-re** befejeződött(egyedül a ***„Balek-keresztelő"*** nóta maradt ki, mely csak az **1938-as daloskönyvben** jelent meg először (magyarul). Ekkor a lejegyzett dalok száma kb. 160-ra rúgott.

Fontos kiemelni Révai Károly Selmeci Bursch-dalok című kötetét (1912), mely szintén csak magyar szövegeket, pontosabban Révai saját dalfordításait tartalmazta; más kérdés, hogy az ő szövegeiből viszonylag kevés került be a dalkincsbe abban a formában, ahogy ő fordította, viszont szövegeit felhasználták később Hantos Ernő és Fekete Zoltán is.

Az első teljesen magyar nyelvű daloskönyvet **1931**-ben adták ki **(Hantos Ernő - A mi nótáink Sopron**), ez 79 nótát tartalmazott. Akkoriban könnyen előfordult, hogy az idősebb diákok még németül énekeltek, a fiatalok már magyarul. Bár még sokáig két nyelven folyt Sopronban az éneklés mégis elindult egy folyamat, melynek hatására a magyar nyelvű dalok elismertté váltak. Ez nem volt könnyű, hiszen sokáig kellett egy-egy fordításnak érni, csiszolódni, míg a magyartól oly idegen ritmikájú német dallamokhoz a megfelelő magyar szöveg illeszkedett. De a nóták nem csak magyarrá váltak, hanem változott a dallam a szöveg és maga a nótakincs is. Ez a folyamat még ma is tart csak sajnos sokszor a dallam egyszerűsödése figyelhető meg. Napjainkban is születnek még nóták (melyeknek egyik legjobb példája talán - a magát szinte már túlnőtt – **„Öntésznóta”** vagy a **2006**-ban napvilágot látott **„Jó Szerencsét Cimbora!”**), és adnak ki daloskönyveket.

A világháború után több kiadás jelent meg a daloskönyvekből, mind a négy utódiskolának külön nótáskönyve van, de szorosan együttműködve készülnek, hiszen a múlt közös és nemcsak a nótakincs köt össze minket. Azonban gyakran előfordul az is, hogy **Sopronban, Fehérváron, Dunaújvárosban** és **Miskolcon** másképp éneklik a dalokat. Az 1945 utáni termésből kitűnik a Gyulay Zoltán szerkesztette 1965-ös miskolci nótáskönyv, melyben először próbált meg dalaink eredetére is fényt deríteni. Fontos megemlíteni Kisfülnek a nótakincs feltérképezésében végzett rendkívüli tevékenységét is, ill. összegző művét: **„A Mi nótáink” története**, Miskolc, 1985. Illetve az összes utódintézményben nagyra becsült **a 2001**-es dunaújvárosi **Daloskönyv**, melyet Szabó József Róbert a.: PiCi és Tisza Péter József a.: T.P.J szerkesztett. Jelenleg ez a 2001-es daloskönyv képezi a Cantusversenyek törzsanyagát.

Jelenleg az alábbi jól sikerült daloskönyvek foroghatnak közkézen:

- **Fedecsku László alias: Fidó** és **Kovács Balázs alias: Buzgó Mócsing**

  "A Mi nótáink" 1988

  Miskolc (kotta nélkül)

- **Szemerey Tamás alias: Kisfül** és **Gál Péter alias:KVHZi**

  "A Mi nótáink" 1990

  Sopron (kottával)

- **Pálinkás Róbert Gusztáv alias: Cefre (B.T.V.)** és **Magyar Balázs alias: Barát**

  "Daloskönyv"1994

  Dunaújváros (kottával)

- **Szabó József Róbert a.: PiCi** és **Tisza Péter József a.: T.P.J**

  "Daloskönyv" 2001

  Dunaújváros (kottával)

- Cantusok Köre. :

  "A Mi nótáink" 2009

  Miskolc (kotta nélkül)

- Korhely Barti Társaság. :

  "Korhely Daloskönyv" 2013

  Miskolc (kottával)

A nóták kapcsán szólnunk kell pár szót a **Cantus Praeses**-ek szerepéről. balekoktatások alkalmával tőlük tanulják meg a balekok a diákdalokat, alkalmanként az ő feladatuk a nóták intonálása, ezért dalaink folyamatosságának ők a letéteményesei. Az ő feladatuk az esetleg már elfeledett, illetve a még nem ismert dalok elterjesztése is. Így hát a jó hang mellett elvárható a Nótabírótól a zenei képzettség, legalábbis a kotta ismerete, de a hangszeres tudás sem árt. Nem csak a Burschdalokat, hanem magyar nótákat és népdalokat is illik ismernie a jó Cantusnak, hogy ezzel is színesítse a mulatozások hangulatát.

Itt meg kell említenünk az **Ancug Tanszék Baráti Társaság** által kiadott **„Daloskönyv”**ét, valamint a többi utódintézményen **„Szabadfolyásra”** címen kiadott daloskönyveket, melyek magyar nótákat, illetve a szakestélyekre nem illő nótákat tartalmaznak.

Bár az utóbbi évek daloskönyveiben találni utalásokat a dalok eredetére és bizonyos kiegészítő szövegekkel is el vannak látva, mégis most pár szót szeretnénk külön szólni a **Himnuszok**ról. Már maga a himnusz szó is kicsit megütköztető (hiszen HIMNUSZ csak egy van) és egyetértünk **Szemerey Tamás alias: Kisfül** azon véleményével, mely szerint **„szerényebb, de igazabb lenne”** ezen dalainknak pl: az **„ünnepélyes bányász - kohász - erdész, stb. dal”** címet adni, főként a jelen időkben jelentkező új szakok azon törekvését is figyelembe véve, hogy ők is igyekeznek megalkotni egy-egy ilyen új ünnepélyes szaknótát.

Csak a megfelelő tisztelet megadásával, felállva csak jeles alkalmakkor énekeljük a karok himnuszait!

A **Bányász Himnusz** két részből összeszerkesztett dal, melynek első, mai formájában ismert változata **Tassonyi Ernő: „Aki a párját keresi”** című **1905**-ben megjelent regényében olvasható (bár valószínűleg nem ő az összeszerkesztő). A dal első részének szövegét **Kunoss Endre** írta, dallamát **Szerdahelyi József és Vachot Imre *„A bányarém”*** című regényes daljátékának ***„A bányász kincse”*** című nótája. A **második** része a **Felső-Sziléziában** a XIX. század óta ismert ***„Schon wieder tönt vom Thurme Schachta her...”*** **(Már újra szól a kisharang)** című ún. **tarnowitzi** bányászdal dallama.

Itt megjegyezzük, hogy kezdetben a ***„Tisztelet a bányász szaknak...”*** kezdetű dal volt (német eredetivel) a bányászok legünnepélyesebb dala. A mai „Bányász himnusz” himnuszként való elfogadása egy 30-40 éves folyamat eredménye volt, mely csak Sopronban a 20-as évek végén fejeződött be. Mai formájában **Ruzsinszky L: Tempus** című könyvében **(1933)** is megtalálható.

Az **Erdész Himnusz** a ***„Jägers Leibeslied”*** dalból ered, melynek szövegét **Franz von Schober (1826)**, dallamát pedig **Franz Schubert (1826)** írta. Tassonyi Ernő 1905-ös kiadású Aki a párját keresi című regényében ***„Erdészandalgó"***-ként említi. Ezt a himnuszt már 1900 előtt lefordították, és könnyen elfogadta a szakma.. Bár az az igazság, hogy az eredeti Schubert-féle dallamhoz képest a napjainkban énekelt változat számos ponton eltér, s ugyanígy a Schober-féle költemény (*Jägers Liebeslied*) magyar megfelelője is igen szabad fordítás, mindamellett, hogy eredetileg 5 versszakos volt a német dal, mi viszont csak jellemzően csak 3 magyar strófával ismerjük)

A **Kohász Himnusz** ebben a formában csak magyarul és 1933 után ismert. Két kohász dal fordításából szerkesztett össze **Ruzsinszky László** (Tempus- 1933). Az eredeti dalok: ***„Es ist Dörflein so klein”*** (Minden kicsi kis faluban, 1870 Selmec) és a ***„Scmeide das Eisen”*** (Kovács nóta, 1921 Sopron)

Himnuszként való elfogadtatása mégis sokat váratott magára elsősorban a bányász szakma ellenállása miatt. Szakestélyeken a kohászok felállva, a többiek ülve énekelték. A század eleje óta folyó vita csak egy, az OMBKE **1967**-ben **Pécs**ett megrendezett szakestélyén zárult le, így az óta ezt a nótát is mindenki felállva tiszteli meg. Ismeretes, hogy eleinte a bányászok megpróbálták megzavarni a kohászok énekét, mikor azok himnuszukat dalolták, zörögtek, csörömpöltek, a kohászok ebbe később ebbe próbáltak ritmust vinni. Kopogni a Himnusz alatt kizárólag e két kar hallgatóinak szabad.

A **Gépész Himnusz** természetesen az ősi karok himnuszainál jóval később jött létre, és nem más ősi nóták dallamára vagy szövegére épült, hanem egy erre kiírt pályázat során született meg. Szövegét **Bárczi János** írta, és **Balázs Árpád** zenésítette meg még **1970 előtt**.

Eredetileg három versszaka van, de szakestélyeken csak az első két versszakát énekeljük el.

Itt kell megjegyeznünk, hogy eredetileg több művet is írtak a pályázatra, mely során a ma ismert himnusz az „A változat” elnevezést kapta. A „B változatot” ma ***„Gépész emlékdal”***-ként ismerjük és énekeljük. Ennek szövegét **Deme Dezső**, dallamát **Balázs Árpád** szerezte.

A Bursch nóták között kiemelkedő szerepet játszanak még a szaknóták és társasági nóták, melyek egy adott szak, szakirány, szaktanács vagy éppen baráti társaság magának érez, sajtjának tekint. Ilyen a már említett ***„Tisztelet a bányász szaknak…”*** a bányászoknál, a ***„Fényesebb a nap sugára…”*** a műszakisoknál, a ***„Vadász vagyok”*** az informatikusoknál a soproni Fröccsöntő Sasoknak az ***„Üdv az erdésznek”***, a dunaújvárosi Sztálinvárosi Leopárdoknak az ***„Úgy élek, mint egy Schlendrián…”*** , míg a Korhely Baráti Társaságnak ***„A Korhely halála”.*** Ezeket a nótákat ők felállva éneklik, illetve ezeket a nótákat nem illik átírni.

A Korhely halála című nóta szövege **1767**-ben, dallama **1810**-ben született. Eredeti címe: ***„Ihr Brüder, wenn ich nicht mehr trinke”.*** Magyarra **1912**-ben fordította le **Révai Károly.**

Valétáns dalaink a diákélet véget jelző valétálás es ballagás, illetve a szalamanderes felvonulás időszakának jellemző dalai, a maguk melankolikus, bús stílusával, a gyorsan tovaszállt egyetemi diákévek utáni nosztalgiázással. Ide tartoznak a már jól ismert ***„Ballag már a vén diák ...”*** és a ***„Gaudeamus igitur”***, melyek egyetemlegesen a ballagó diákok Magyarország-szerte énekelt dalai. De ezeken felül megemlíthető több más hasonló, bár már inkább csak selmeci körben ismert dal is, például a ***„Valétáns nóta”*** vagy a ***„Búcsúdal”***, de megemlíthetjük a búcsúzásban azonos szerepet betöltő, ám újabb keltezésű, „***Ím nyár van már”*** című dalunkat is. A fentebb említett valétáns nótáinkon felül számos egyéb búcsúdal is akad a dalgyűjteményekben, melyek ugyanígy kifejezik a végzős hallgatok vágyódását és merengő emlékezését; például az Akadémiai búcsúdal vagy az eredetileg céhes dalból átvett ***„Ez, ez, ez …”*** kezdetű nótánk.

Akad néhány olyan nótánk is, melyet csak már végzettek nótázhatnak, ilyen a ***„Megjöttek a mérnökurak”,*** illetve van amelynél egy adott részt csak végzettek, illetve ahhoz közel állók nótázhatnak, ilyen pl a ***„Visszapillantás”*** című nóta ***„SUM”*** része (de a legtöbb nóta amiben ez a szó szerepel) ahol a összegzi egyetemi éveit, de mára a ***„Ha leszakad a híd”*** című nótát is a valétálók felállva tisztelik meg, majd isznak egy EKSet

A kocsmadalok, és a kocsmázásbéli szokáshoz kötődő nóták egyik speciális fajtájának tekinthetők az ún. itatós nóták, melyek jellegzetessége, hogy valamely barát vagy szaktárs

üdvözléseként, megtréfálása, esetleg „büntetése” céljából, vagy pusztán csak ivós virtusból énekel egy-egy jó torkú Bursch, vagy akár az egész kompánia egy olyan dalt, melynek kifejezetten lényege és célja a kiszemelt delikvens megitatása/leitatása. Ezen dalok egy része, mint például az egyszerű ***„Le, le, le fenékig ...”*** rigmus vagy az ***„N.N. pajtás iszik most …”*** valószínűleg már eleve ilyen célzattal keletkezett a diákok körében. Más részük viszont feltehetően csak az idők során vált itatós dallá, s kapcsolódott hozzájuk ilyen jellegű szokás, mint a ***„Pajtás miért e csüggedés?”*** vagy az ismeretlen eredetű ***„Adná az ég”*** című dalaink esetében; de ide sorolható még a szintúgy elterjedt ***„Vivát Bacchus, Bacchus éljen!”*** is, mely eredetét tekintve amúgy egy duett W. A. Mozart Szöktetés a szerájból című operájából. E dalok kapcsán az „itatás” jellemzően egy-egy ekset jelent dal közben vagy annak végén a megszólított számára, de a nóta végeztével gyakran a társaság is megjutalmazza magát pár korttyal. Az aktust jellemzően maga a megitatott sem veszi zokon (sőt!), de mindenesetre az ilyesfajta „személyeskedést” nem illik sértésnek venni baráti körökben! Ezt is bizonyítandó a nótát általában egy másik fordítása követi, visszaitatva a cimborát. Esetenként azonban az itatás sem csak egyszerű ekset jelent, hanem egészen mókás kis koreográfia is társulhat a dalhoz, mint történik az például a ***„Rég láttalak már egy komám, jó komám …!”*** kezdetű dal esetében, amikor is a „Hopp, hopp, hopp!” refrénnél az ivós delikvenst két cimbora a hóna alá nyúlva megemelgeti és megrázza.

Többé-kevésbe az előző pontban taglalt itatós nóták altípusának is tekinthetők az ún. koccintó, üdvözlő vagy felköszöntő dalok, e dalok esetében azonban nem a virtuskodás áll az itatás hátterében, hanem mindenekelőtt a váratlan találkozások, viszontlátások örömét hivatottak kifejezni. Ilyen típusú dalainkból talán további két kisebb csoportot is alkothatunk; egyrészt vannak a valódi tiszteletadást komolyabb szövegezéssel megéneklő nóták, másrészt a némileg tréfásabb, oldottabb hangulatú. Az első kategória legismertebb példánya valószínűleg az ***„Öreg Firma köszöntése”*** és a ***”General Poppenheimer”***. A második, tehát a kevésbé komoly dalok típusát reprezentáló művekként megemlíthetők például az „Igyunk egyet, kicsit, kicsit!” vagy esetleg az új keletkezésű, karácsonyi ének dallamára írt ***„Gyere kedves cimborám!”.***

Az eredetileg is diákkörnyezetben keletkezett itatós dalok egyik típusa az ún. körének kategóriája, melyek az itatós nóták egy igen speciális fajtáját jelentik, s céljukat tekintve az együtt ivásra való ráhangolódást. Ennek lényege, hogy az asztal körül ülve énekel a kompánia es a dal során egy-egy cimbora kap saját megszólalási lehetőséget, ami lehet a kedves nevének vagy a

következő dal címének beéneklése esetleg saját versszak költése az adott dallamra. A legtöbb ilyen dal jellemzője, hogy a versszakok rövidek (2-4 sorosak) és inkább csak rigmusok, a sorok végén egyszerű rímpárral. Mivel a mulatozó diákság a kocsmaasztal mellett találta ki ezeket a „versszakokat", ezért jellemzően többszöri sorismétlések is vannak bennük, épp azért, hogy a nóta intonálásában soron következőnek legyen ideje kitalálni saját strófáját. Azok a versszakok, melyek esetleg jobban sikerültek és a társaságnak megtetszettek, az idők során vissza-visszatérő motívumként állandósult versszakokká is válhattak. Selmeci nótáink repertoárjában több ilyen nóta is akad pl.: a ***„Körének zengjen most az asztalunk körül"*** kezdetű dal.

Hasonló minőségben, de egészen speciális szerepben tűnnek ki a körénekes dalok közül az ún. korsódalok, melyek ahhoz a különös szokáshoz kapcsolódnak, amikor is a diáktársaság egy asztal körül ülve egy hatalmas méretű társasági korsó kiürítésén fáradozik. Az asztal egyik végéről elindul a teli korsó, s a körben ülők egymás után sorban – minden versszaknál más-más személy – isznak a Társasági Korsóból, miközben a Korsómester intonálására mindenkinek eléneklik egyszer a dalt, amire a soron következőnek innia kell a kupából. Amikorra a kör véget ér, a korsó feltehetőleg kiürül – s ha mégsem akkor újra járja útját az asztal körül. Összességében ezen dalok lényege az összetartozás érzésének erősítése. A régi német dalgyűjtemények lapjain számos hasonló funkciójú nótát találhattunk, mára ezek nagy része kikopott az énekelt repertoárból, s magyar nyelvű dalaink között is csak az újonnan bekerült, a ***„Korsómester dala"***, a ***„Kiürített korsók számára való nóta"*** vagy a ***„Bujdosópohár"*** ilyen minőségében.

Nótaanyagunk megújulása, csiszolódása a mai napig tart, születnek új nóták, versszakok, melyek lehet, hogy soha nem kerülnek be egy daloskönyvbe sem, de egy adott szak, évfolyam, asztaltársaság, szívesen emlékszik rá és énekli. Említhetném az ún. profnótákat, vagy ilyen az ***„Öntésznóta"***, melyet 1976-ban írtak, de ezek közé tartozik például Végh Ádám a: Trubadúr által írt ***„A leányvári boszorkány",*** a Heiner Ádám alias Csillés ***„Még pár év"*** valamint Karacs Csaba alias NótaroCK ***„Bacchus kegyeltje"*** című nóta is (ezek mind 2009ben íródtak). Iskolánként is egy-egy nóta dallama, szövege eltérő lehet. Ez is a változatosságot, a nótavilág gazdagságát jelzi.

balek mindig hordj magaddal nótáskönyvet!

Megjegyzések:

Az eddig leírtak azért fontosak, hogy tudjuk, mit éneklünk, miért éneklünk, hogyan éneklünk. A lényeg azonban az, hogy a Selmeci Hagyományok szerint éljünk, és énekeljük a nótáinkat.

Ajánlott olvasmány:
Pálinkás Róbert Gusztáv alias Cefre (B.T.V.) Diákdalaink témái és funkciói (2013)

című tanulmánya. Ezúton is köszönetet mondunk a tananyag frissítésében nyújtott segítségéért.

Tanszékünkön nem tanultak a szakestély nótáiról, ezekkel majd a ***„Schacht”*** tanszéken fognak megismerkedni

Hagyományaink bölcsője, Selmecbánya

Selmec

Az istened,
Anyád,
Szeretőd,
Menyasszonyod,
Testvéred,

Mindened;

Aki bántja:

Ellenséged!